

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate: *Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013, 2017; *Înceștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013, 2017; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Festinel ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Dansul dragonilor*, 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012, 2013, 2017, iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele trei sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Înceștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinel ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 5 • VOL. I

DANSUL DRAGONILOR

Traducere din limba engleză

LAURA BOCANCIOS

ANA-VERONICA MIRCEA

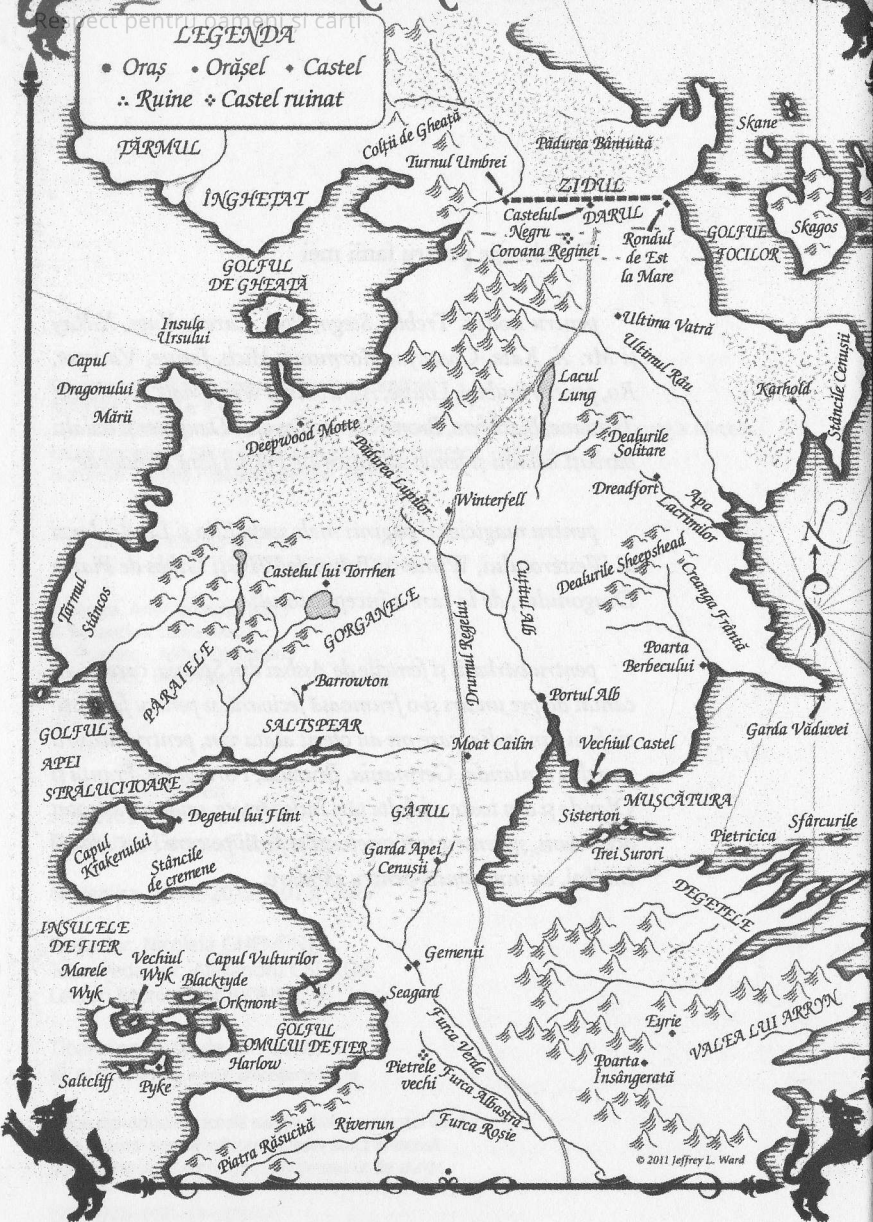
SILVIU GENESCU

MIHAI-DAN PAVELESCU

Ediția a IV-a, revizuită

LEGENDA

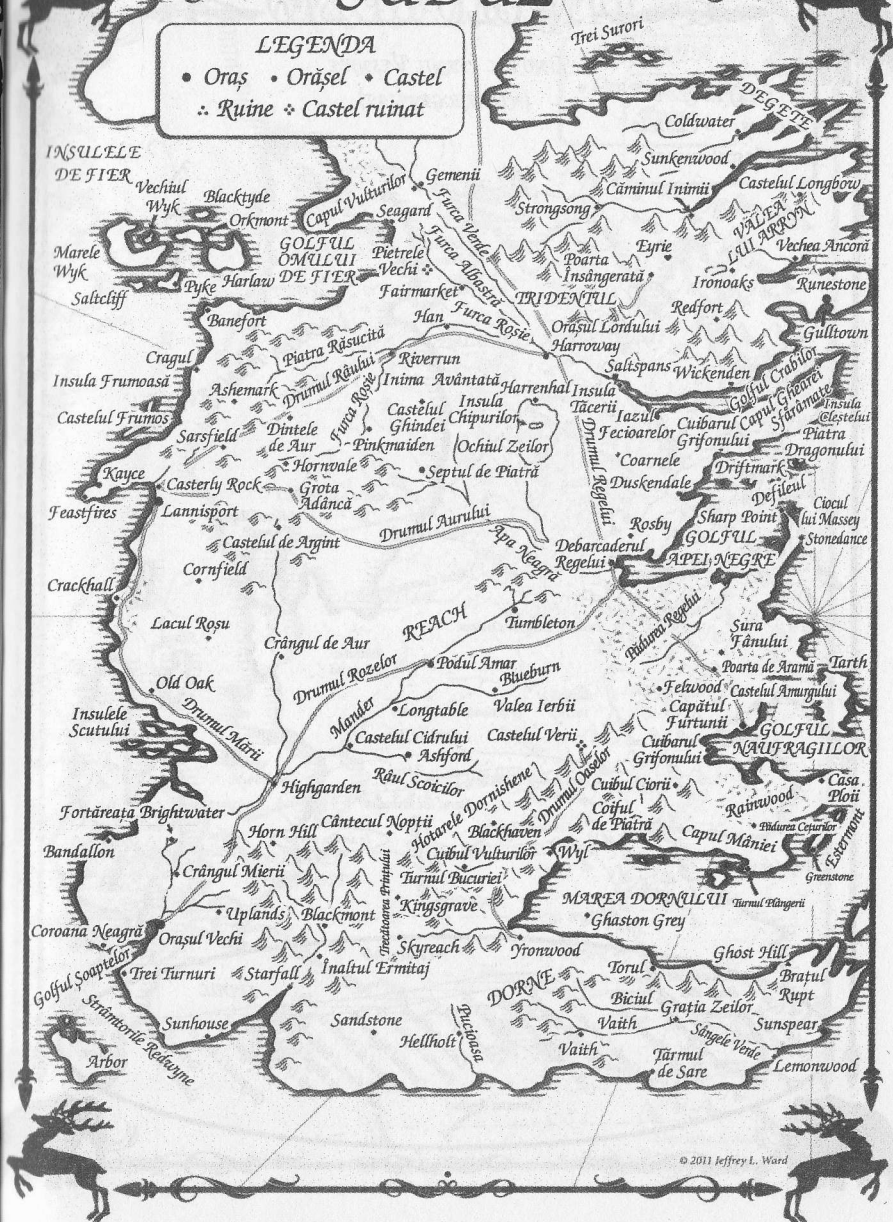
- Oraș • Orășel • Castel
 ∴ Ruine ✧ Castel ruinat

SUDUL

LEGENDA

- Oraş • Oraşel • Castel
 ∴ Ruine ❖ Castel ruinat

DINCOLO DE ZID

ȚINUTUL IERNII VEȘNICE
(NECARTOGRAFIAT)

LEGENDA

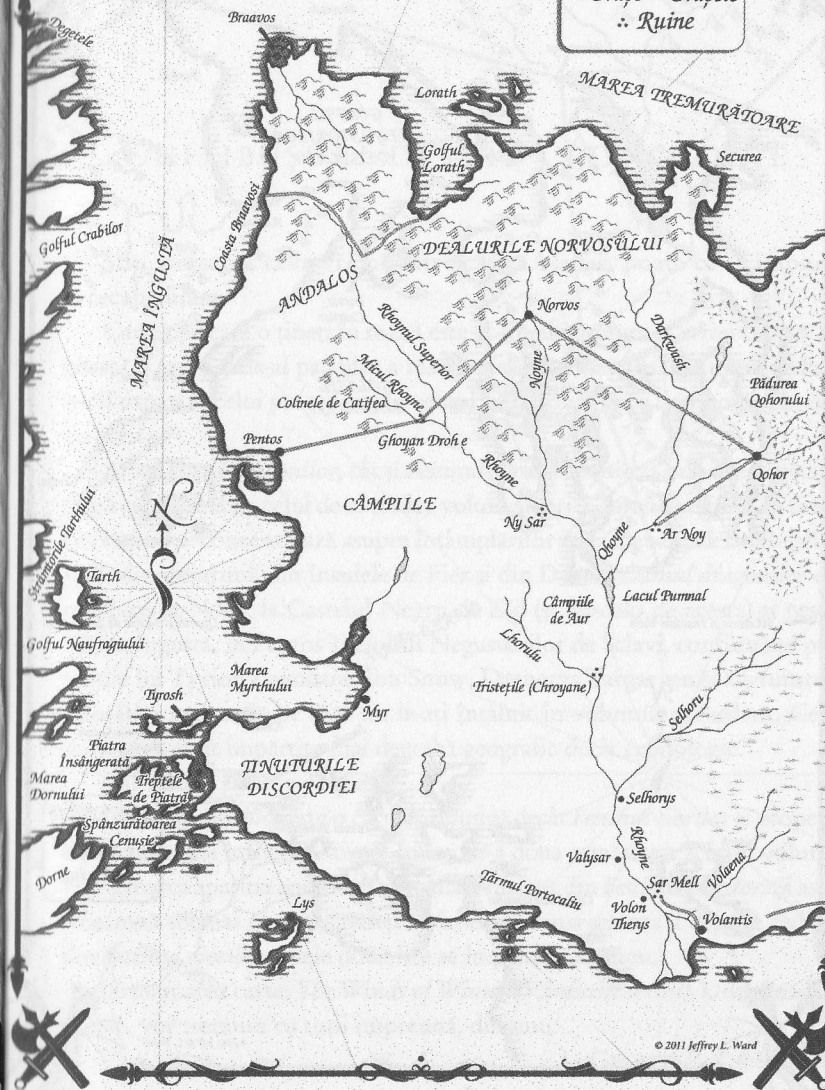
- Oraș
- ♦ Castele
- ❖ Castel ruinat

ORAȘELE LIBERE

LEGENDA

- Orașe
- Orașele
- .. Ruine

TYRION

Traversă Marea Îngustă înotând în băutură.

Corabia era mică și cabina lui era și mai mică, dar căpitanul nu-l lăsa să urce pe punte. Mișcarea legănată a navei sub picioare îi întorcea stomacul pe dos și mâncarea execrabilă era și mai dezgustătoare când îi venea pe gât. Dar la ce-i trebuia lui carne de vită sărată, brânză uscată și pâine plină de viermi, când se putea hrăni cu vin? Era roșu și acru, foarte tare. Uneori, vomita și vinul, dar se găsea întotdeauna altul.

– Lumea e plină de vin, murmură el în întunericul cabinei sale.

Tatăl lui n-avusese niciodată nevoie de bețivani, dar ce conta? Tatăl lui era mort. Îl omorâse el. *O săgeată în burtă, lordul meu, numai pentru tine. De-aș fi fost mai dibaci cu arbaleta, ți-aș fi vârat-o prin mädularul cu care m-ai făcut, ticălos nenorocit.*

Sub punte, nu era nici noapte, nici zi. Tyrion măsoara timpul după venirile și plecările musului care-i aducea mâncarea pe care n-o mânca. Băiatul aducea întotdeauna și o perie și o găleată, să curețe.

– E vin dornishean? l-a întrebat o dată Tyrion, în timp ce des-tupa un burduf. Îmi amintește de un anume șarpe pe care l-am cunoscut. Un individ nostim, până când a căzut un munte peste el.

Băiatul n-a răspuns. Era un băiat urât, deși, la drept vorbind, era mai chipeș decât un anume pitic cu jumătate de nas și o cicatrice de la ochi până la bărbie.

– Te-am jignit? l-a întrebat Tyrion, în timp ce băiatul se scărpină. Ți s-a poruncit să nu vorbești cu mine? Sau vreun pitic ți-a tras mama pe sfoară? Tot fără răspuns. Unde mergem? Spune-mi măcar atât! Jaime pomenise de Orașele Libere, dar nu spusese care. În Braavos? Tyrosh? Myr? Tyrion ar fi preferat să meargă la Dorne. *Myrcella e mai*

mare decât Tommen, după legea dornisheană tronul este al ei. Am s-o ajut să-și revendice drepturile, așa cum a sugerat Prințul Oberyń.

Dar Oberyń era mort, cu capul zdrobit și plin de sânge sub pumnul înmănușat al lui Ser Gregor Clegane. Și fără Vipera Roșie, să-l îndemne, oare Doran Martell ar lua în calcul un plan atât de riscant?

Ar putea să mă pună în lanțuri, în schimb, și să mă trimită înapoi la dulcea mea surioară. Zidul ar putea fi un loc mai sigur. Bătrânul Urs Mormont zicea că Rondul de Noapte are nevoie de oameni ca Tyrion. Dar Mormont ar putea fi mort. Poate că Slynt e deja lord comandant. Nu era de așteptat ca acel fiu de măcelar să fi uitat cine l-a trimis la Zid. Vreau, oare, cu adevărat să-mi petrec tot restul vieții mâncând carne sărată de vită și terci împreună cu hoții și criminalii? Nu că restul vieții sale ar însemna acolo foarte mult. Janos Slynt ar avea grijă de asta.

Musul își udă peria și continuă să frece hotărât.

– Ai vizitat vreodată casele plăcerilor din Lys? îl întrebă piticul. Oare acolo merg târfele?

Tyrion nu-și amintea cuvântul valyrian pentru târfă și, în orice caz, era prea târziu. Băiatul își azvârli peria înapoi în găleată și plecă.

Vinul mi-a tulburat mințile. Învățase să citească valyriana cultă de la maestrul său, pe când era copil, dar ceea ce se vorbea în Cele Nouă Orașe Libere... ei bine, nu era un dialect, ci mai degrabă nouă dialecte pe cale să devină limbi diferite. Tyrion știa puțină braavosi și o brumă de myrisheană. În Tyrosh, ar fi putut să înjure zeii, să-i spună cuiva „pungaș” și să comande bere, datorită unui mercenar pe care-l cunoscuse cândva la Casterly Rock. Cel puțin în Dorne se vorbește Limba Comună. Asemenea bucatelor dornishene și legii dornishene, limba dornisheană era aseasonată cu arome ale limbii rhoynne, dar o puteai înțelege. Dorne, da. Dorne e pentru mine. Se întinse pe priciul său, îmbrățișând gândul acela așa cum un copil îmbrățișează o păpușă.

Tyrion Lannister nu adormise niciodată ușor. La bordul acelei corăbii abia dacă adormea vreodată, deși, din când în când, reușea să bea suficient vin ca să se cufunde o vreme în somn. Cel puțin nu visa. Visase destul pentru o singură viață mărunță. Și numai aiureli: dragoste, dreptate, prietenie, glorie. După cum se visase înalt. Toate, imposibile, știa acum. Dar nu știa unde se duc târfele.

„Acolo unde se duc târfele”, spusese tatăl său.

Ultimele sale cuvinte, și ce mai cuvinte! Arbaleta a zbârnâit. Lordul Tywin s-a prăbușit pe spate și Tyrion Lannister s-a pomenit împleticindu-se prin întuneric, cu Varys alături. Trebuie că a coborât prin tunelul vertical, două sute treizeci de trepte, către locul în care tăciunii portocalii străluceau în gura unui dragon de fier. Nu-și amintea nimic. Doar sunetul arbaletei și duhoarea ce se răspândise când mațele tatălui său s-au golit. Chiar și în moarte a găsit o cale să mă umple de rahat.

Varys îl însoțise prin tuneluri, dar n-au scos o vorbă până când nu au ieșit lângă Apa Neagră, acolo unde Tyrion repurtase o celebră victorie și pierduse un nas. Atunci piticul se întorsese spre eunuc și zisese: *Mi-am ucis tatăl*, pe tonul cu care cineva ar fi putut spune: *Mi-am scrântit degetul*.

Maestrul șoptitorilor se îmbrăcase ca un frate cerșetor, într-o robă maro, din pânză aspră, mâncată de molii, cu o glugă care-i umbrea obraji grași și țeasta sferică, pleșuvă.

– N-ar fi trebuit să urci scara aceea, îi spusese el cu reproș.

„Acolo unde se duc târfele.” Tyrion îl prevenise pe tatăl său să nu rostească acel cuvânt. *Dacă n-aș fi tras, ar fi văzut că amenințările mele sunt deșarte. Mi-ar fi luat arbaleta din mâini, așa cum, odată, mi-a luat-o pe Tysha din brațe. Se ridică atunci când l-am ucis.*

– Am omorât-o și pe Shae, îi mărturisise lui Varys.

– Știai ce hram poartă.

– Știam. Dar n-am știut niciodată ce hram poartă el.

– Iar acum știi, chicotise Varys.

Ar fi trebuit să-l omor și pe eunuc. Ce mai contau câteva picături de sânge în plus pe mâinile lui? Nu-și dădea seama ce anume îi oprise pumnulul. Nu recunoștința. Varys îl salvase de sabia călăului, dar numai fiindcă îl silise Jaime. Jaime... nu, mai bine să nu mă gândesc la Jaime.

În loc de asta, Tyrion găsi un burduf de vin neînceput și sorbi din el cu nesaț, ca de la sânul unei femei. Vinul roșu, acru, i se prelinsese pe bărbie și îi îmbibă tunică soioasă, aceeași pe care o purtase în celulă. Puntea se clătina sub picioarele lui și, când Tyrion încerca să se ridice, se înălță într-o parte și își izbi capul de un perete. *Furtună*, își dădu el seama, *ori sunt eu mai beat decât credeam.* Vomită vinul și zăcu o vreme în băltoacă, întrebându-se dacă aveau să se scufunde. *E răzbunarea ta, tată? Te-a făcut Tatăl Ceresc Mâna lui?*

– Asta e răsplata pentru paricid, spuse el, în timp ce vântul urla afară.

– Se părea nedrept ca zeii să-i înece pe mus, pe căpitan și pe toți ceilalți pentru faptele lui, dar când fuseseră drepti zeii? Și, în cele din urmă, bezna îl înghiți.

Când se deșteptă, își simțea capul gata să plesnească și nava se învârtea în cercuri năuce, deși căpitanul susținea că ajunseseră în port. Tyrion îi spuse să tacă și dădu fără vlagă din picioare, când un marinăr vânjos și chel îl apucă de sub braț și îl duse, zvârcolindu-se, spre cală, unde îl aștepta un butoi gol de vin. Era un poloboc scund, neîncăpător până și pentru un pitic. Tyrion se zbatu până-și udă pantalonii, dar în zadar. Fu înghesuit în butoi, cu capul în jos și genunchii lipiți de urechi. Ciotul nasului îl mânca îngrozitor, dar brațele îi erau atât de strâmtorate, încât nu se putea scărpină. *Un palanchin pe măsura unui om de statura mea*, gândi el, când fu trântit capacul. Auzea glasuri, strigând în timp ce era ridicat. La fiecare salt, capul îi pârâia, lovindu-se de fundul butoiului. Lumea se învârti și se învârti, odată cu rostogolirea butoiului, apoi se opri cu un bubuit care aproape îl făcu să urle. Alt butoi se izbi de al lui și Tyrion își mușcă limba.

Era cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată, deși nu dură mai mult de-o jumătate de oră. Fu ridicat și coborât, rostogolit și înghesuit, sucit și răsucit și iar rostogolit. Prin doagele de lemn auzi oameni strigând și, o dată, un cal nechezând în apropiere. Picioarele pipernicite începură să-i amortească și în curând îl dureau atât de tare, încât uită de bubuitul din cap.

Călătoria se sfârși așa cum începuse, cu o nouă rostogolire, care îl lăsă amețit și zdruncinat. Afară, glasuri străine vorbeau într-o limbă pe care n-o cunoștea. Cineva începu să izbească în capacul butoiului, care se deschise brusc, cu un pârâit. Lumina năvăli înăuntru, odată cu aerul rece. Tyrion inspiră cu nesaț și încercă să se ridice, dar nu reuși decât să răstoarne butoiul și să se reverse afară, pe o podea de pământ bătătorit.

Deasupra lui se înălța un bărbat grotesc de gras, cu o barbă galbenă în furculiță, care ținea în mână un ciocan de lemn și o daltă de fier. Halatul pe care-l purta era atât de mare, încât ar fi putut să slujească drept pavilion de turnir, iar cordonul legat lejer se desfăcuse, scoțând la iveală un pânțec imens și alb și doi săni grei, care atârnavă ca niște saci de seu acoperiți cu păr galben, aspru. Îi amintea

lui Tyrion de un lamantin care fusese adus cândva de valuri în cavernele de sub Casterly Rock.

Grăsanul privi în jos și zâmbi:

– Un pitic beat, spuse el, în Limba Comună a Westerosului.

– O vacă-de-mare în putrefacție.

Gura lui Tyrion era plină de sânge. Scurpă la picioarele grăsanului. Se aflau într-o pivniță lungă și întunecoasă, cu tavane boltite și ziduri de piatră pătate de silitră. Erau înconjurați de butoaie de vin și de bere, suficientă băutură cât să-i țină de urât unui pitic însetat toată noaptea. *Sau toată viața.*

– Ești insolent. Îmi plac piticii insolenți. Când grăsanul râdea, carnea îi sălta atât de tare, încât Tyrion se temea că ar putea să cadă și să-l strivească. Ți-e foame, micul meu prieten? Ești obosit?

– Însetat. Tyrion se căzni să se ridice în genunchi. Și soios.

Grăsanul adulmecă.

– O baie mai întâi, chiar așa. Apoi mâncare și un pat moale, da? Servitorii mei se vor ocupa de asta. Gazda lui Tyrion lăsă jos ciocanul și dalta. Casa mea îți aparține. Orice prieten al prietenului meu de dincolo de apă e prietenul lui Illyrio Mopatis, da.

Și orice prieten al lui Varys Păianjenul e cineva în care nu mă voi încrede nici doi pași.

Dar grăsanul își ținu făgăduiala în privința băii. De îndată ce se cufundă în apa fierbinte și închise ochii, Tyrion adormi buștean. Se trezi gol, pe un pat din puf de gâscă, atât de moale, încât avea impresia că fusese înghițit de un nor. Avea limba încărcată și gâtul uscat, dar mădularul tare ca un drug de fier. Se rostogoli din pat, găsi o oală de noapte și începu s-o umple, cu un geamăt de plăcere.

Camera era întunecoasă, dar printre stinghiile obloanelor se zăreau fășii galbene de lumină. Tyrion scutură ultima picătură și traversă, clătănându-se, covoarele myrishene cu modele, moi ca iarba crudă a primăverii. Se cățăra cu greu pe bancheta de lângă fereastră și dădu obloanele la o parte, să vadă unde-l trimiseseră Varys și zeii.

Sub fereastra lui, șase cireși, cu crengile brune și desfrunzite, străjuiau un bazin de marmură. În apă stătea un băiat gol, în poziție de duel, cu o sabie de duelist în mână. Era mlădios și chipeș, cu părul lung și blond revărsat pe umeri, și nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Era atât de veridic, încât piticul avu nevoie de ceva timp

ca să-și dea seama că era făcut din marmură pictată, deși sabia lui sclipea ca oțelul veritabil.

În partea opusă a bazinului se afla un zid de cărămidă înalt de aproape patru metri, cu țepușe de-a lungul crestei. Dincolo de acesta era orașul. O mare de acoperișuri de țiglă se îngrămădeau în jurul golfului. Văzu turnuri drepte de cărămidă, un imens templu roșu, un conac îndepărtat. În zare, lumina soarelui scânteia pe luciul apei adânci. Golful era străbătut de bărci de pescuit, cu pânzele fremătând în vânt și Tyrion putea vedea catargele corăbiilor mai mari îțindu-se de-a lungul țărmului. *Una sigur merge la Dorne sau la Rondul de Est la Mare.* Dar n-avea cu ce să-și plătească drumul, nici nu era făcut să tragă la vâsle. *Presupun că aș putea să mă imbarc ca servitor și să-mi plătesc drumul lăsând echipajul să mă batjocorească de-a lungul și de-a latul Mării Înguste.*

Se întrebă unde se afla. *Până și aerul miroase altfel aici.* Arome ciudate înmiresmau aerul răcoros de toamnă ce aducea, peste zid, strigătele îndepărtate ale străzii de dincolo. Cuvintele semănau cu valyriana, dar Tyrion nu recunoștea mai mult de unul din cinci. *Nu sunt în Braavos, conchise el, nici în Tyrosh.* Crengile golașe și aerul rece erau semne că nu se afla nici în Lys, în Myr ori Volantis.

Când auzi ușa deschizându-se în spatele lui, Tyrion se întoarse să-și confrunte gazda grăsană.

– Ne aflăm în Pentos, nu-i așa?

– Întocmai. Unde altundeva?

Pentos. Ei bine, nu era Debarcaderul Regelui, măcar atât se putea spune.

– Unde se duc târfele? se auzi întrebând.

– Aici, târfele se găsesc în bordeluri, ca în Westeros. Nu vei avea nevoie de așa ceva, micul meu prieten. Alege dintre slujnicele mele. Niciuna nu va îndrăzni să te refuze.

– Sclav? întrebă piticul fără ocolișuri.

Grăsanul își mângâie una dintre bifurcațiile bărbii galbene și uleiate, un gest pe care Tyrion îl găsi deosebit de obscen.

– Sclavia este interzisă în Pentos, prin termenii tratatului pe care ni l-au impus braavosii, acum o sută de ani. Totuși, nu te vor refuza. Illyrio făcu greoi o scurtă plecăciune. Dar acum micul meu prieten trebuie să mă scuze. Am onoarea de a mă număra printre magisterii acestui măreț oraș și prințul ne-a convocat la întrunire. Mopatis zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinți galbeni și strâmbi. Explorează conacul

și împrerurimile sale cât poțtești, dar în niciun caz să nu hoinărești dincolo de ziduri. E mai bine să nu știe nimeni că ai fost aici.

– *Am fost?* Am plecat undeva?

– Vom avea timp berechet să vorbim despre asta diseară. Micul meu prieten și cu mine vom mânca, vom bea și vom face planuri, da?

– Da, grasul meu prieten, răspunse Tyrion.

Se gândește să se folosească de mine pentru propriul lui profit. Prinții negoțului din Orașele Libere nu se gândeau decât la profit. „Soldați ai mirodeniilor și lorzi ai brânzei”, îi numea cu dispreț tatăl lui. Dacă într-o dimineață Illyrio Mopatis ar întrevedea un câștig mai mare de pe urma unui pitic mort decât de pe urma unui vii, până seara Tyrion s-ar pomeni iarăși într-un butoi de vin. *Ar fi bine să fiu plecat înainte să sosească ziua aceea.* De faptul că va sosi nu se îndoia. Nu era de așteptat ca sora lui, Cersei, să-l ierte și până și Jaime ar putea fi contrariat să-și găsească tatăl cu o săgeată în burtă.

O adiere de vânt vălurea apele bazinului de dedesubt, de jur împrejurul spadasinului gol. Îi amintea de felul în care îi ciufulea părul Tysha, în timpul falsei primăveri a căsătoriei lor, înainte ca Tyrion să-i ajute pe străjerii tatălui său s-o siluiască. Se gândise la străjerii aceia în timpul fugii sale, încercând să-și aducă aminte câți fuseseră. Ai fi zis că era un lucru pe care-l putea ține minte, dar nu. Doisprezece? Douăzeci? O sută? Nu putea spune. Fuseseră cu toții bărbați în toată firea, înalți și voinici... dar toți bărbații erau înalți pentru un pitic de treisprezece ani. *Tysha le-a știut numărul.* Fiecare dintre ei i-a dat un cerb de argint, așa că n-a fost nevoie decât să numere monedele. *Un cerb de argint de la fiecare și unul de aur de la mine.* Tatăl său insistase s-o plătească și el. *Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.*

– Acolo unde se duc târfele, îl auzi pe Lordul Tywin spunând, încă o dată. Și, încă o dată, coarda arbaletii zbârnâi.

Magisterul îl invitase să exploreze conacul. Găsi haine curate într-un cufăr de cedru incrustat cu lazurit și sîdef. În timp ce se chinuia să intre în ele, își dădu seama că hainele fuseseră cusute pentru un copil. Materialele erau elegante, deși ușor mucegăite, dar croiala era pentru picioare mai lungi și brațe mai scurte, cu un guler care l-ar fi făcut să se înnegrească la față ca Joffrey, dacă i-ar fi trecut cumva prin minte să-l încheie. Moliile trecuseră și ele pe-acolo. *Măcar nu dubnesc a vomă.*

Tyrior iși începu plimbarea cu bucătăria, unde două femei grase și un ajutor de bucătar îl priviră circumspecți cum se servește cu brânză, pâine și smochine.

– Bună dimineața, frumoase doamne, spuse el cu o plecăciune. Știți unde se duc târfele?

Văzând că femeile nu răspund, repetă întrebarea în valyriana cultă, dar fu nevoit să spună *curtezană* în loc de *târfă*. De data asta, bucătăreasa mai tânără și mai grasă îi răspunse ridicând din umeri.

Tyrior se întrebă ce-ar face femeile dacă le-ar lua de mână și le-ar târî în dormitorul lui. *Niciuna nu ar îndrăzni să te refuze*, spusese Illyrio, dar, cumva, piticul avea impresia că nu se referise la acestea două. Cea mai tânără dintre ele era destul de bătrână ca să-i fie mamă lui Tyrior, iar cea mai bătrână era, probabil, mama ei. Amândouă erau aproape la fel de grase ca Illyrio, cu sâni mai mari decât capul piticului. Existau moduri mai neplăcute în care puteai muri. Felul în care murise tatăl său, de exemplu. *Ar fi trebuit să-l fac să cace puțin aur înainte să-și dea duhul*. Poate că Lordul Tywin fusese zgârcit cu aprecierile și cu afecțiunea, dar fusese întotdeauna generos când venise vorba de bani. *Singurul lucru mai jalnic decât un pitic fără nas e un pitic lăfșier fără nas*.

Tyrior lăsa femeile grase la oalele lor și se duse să caute pivnița unde îl depusese Illyrio cu o seară în urmă. Nu era greu de găsit. Era acolo destul vin să-l țină beat o sută de ani, vinuri dulci din Reach și vinuri acre din Dorne, vinuri din Pentos, de culoarea chihlimbarului și nectar verde din Myr, șaizeci de butoaie de vin auriu de Arbor, chiar și vinuri din legendarele ținuturi răsăritene, din Qarth și Yi Ti și din Asshai din Umbră. În cele din urmă, Tyrior alegea un butoi de vin tare, însemnat ca rezervă privată a Lordului Runcelord Redwyne, bunicul actualului Lord de Arbor. Gustul vinului era languros și amețitor, culoarea, un rubiniu atât de întunecat, încât părea aproape negru în beciul slab luminat. Tyrior își umplu o cupă și, pe deasupra, o carafă, și le duse sus, în grădină, să le bea sub cireșii pe care-i zărise.

Întâmplarea făcu să iasă pe unde nu trebuia și să nu mai găsească bazinul pe care-l văzuse de pe fereastră, dar n-avea nicio importanță. Grădinile din spatele conacului erau la fel de plăcute și mult mai întinse. Le străbătu un timp, bând vin. Zidurile ar fi eclipsat orice castel, iar țepușele ornamentale de fier de pe creastă arătau ciudat de golașe fără capete care să le împodobească. Tyrior își imaginea cum ar arăta capul surorii lui acolo, sus, cu smolă în părul auriu și muște

bâzâindu-i în gură. *Da, și Jaime trebuie să aibă țepușă de lângă ea, hotărî el. Nimeni nu trebuie să-i despartă vreodată pe fratele și pe sora mea*.

Cu o frânghie și un cârlig putea să se cațere pe zid. Avea brațe puternice și trupul ușor. Ar trebui să reușească să treacă dincolo, dacă n-ar rămâne înfipt în vreo țepușă. *Am să caut mâine o frânghie*, hotărî el.

În timpul plimbărilor sale, văzu trei porți: intrarea principală, cu casa porții, una dosnică, pe lângă adăposturile câinilor, și o poartă de grădină, ascunsă în spatele unui desig de iederă. Aceasta din urmă era zăvorâtă, celelalte păzite. Străjerii erau dolofani, cu fețe netede ca niște funduri de copil și fiecare dintre ei purta pe cap un coif de bronz cu țepușă. Tyrior putea să recunoască un eunuc. Știa, din auzite, ce fel de oameni erau. Nu se temeau de nimic, nu simțeau durere și erau credincioși până la moarte stăpânului lor. *Mi-ar prinde bine să am câteva sute*, cugetă el. *Păcat că nu m-am gândit la asta înainte să devin cerșetor*.

Păși de-a lungul unei galerii străjuite de coloane și, printr-o arcadă ascuțită și se pomeni într-o curte pavată, unde o femeie spăla haine la o fântână. Părea de-o vârstă cu el, cu părul de un roșu mat și o față lătareată, plină de pistrui.

– Vrei niște vin? o întrebă. Ea îl privi rezervată. N-am două cupe, va trebui să bem dintr-una singură. Spălătoreasa își văzu mai departe de treabă, storcând tunici și atârându-le la uscat. Tyrior se așeză pe o bancă de piatră, cu carafa lui. Spune-mi, până unde mă pot încrede în Magister Illyrio? Numele o făcu să ridice privirea. Atât de departe? Chicotind, Tyrior își încrucișă picioarele pipernicite și luă o înghițitură. Nu sunt dispus să joc cine știe ce rol mi-o fi rezervat negustorul ăsta de brânză, dar cum să-l refuz? Porțile sunt păzite. Poate m-ai putea scoate afară pe furiș sub fustele tale? Ți-aș fi recunoscător. Te-aș lua chiar de nevastă. Am deja două neveste, de ce nu trei? Ah, dar unde-am locui? Îi oferi un zâmbet cât de plăcut putea un om cu o jumătate de nas să schițeze. Am o nepoată în Sunspear, ți-am spus asta? Aș putea face o grămadă de năzdrăvănii în Dorne cu Myrcella. Aș putea să stârnesc război între nepoata și nepotul meu, n-ar fi amuzant? Spălătoreasa agăță pe sfoară una dintre tunicile lui Illyrio, mare cât o pânză de vele. Ar trebui să-mi fie rușine că-mi trec prin cap asemenea gânduri urâte, ai dreptate. Mai bine m-aș duce la Zid. Se zice că toate fărădelegile îți sunt iertate când intri în Rondul de Noapte. Dar mă tem că nu m-ar lăsa să te păstrez, draga mea. N-ai parte de femei în Rond, de nicio soțioară pistruiată, să-ți încălzească patul noaptea, doar

de vânturi reci, cod sărat și nițică bere. Crezi c-aș părea mai înalt în negru, doamna mea? Tyrion își umplu cupa din nou. Ce zici? Nord sau sud? Să-mi ispășesc vechile păcate sau să mai fac câteva?

Spălătoreasa îi aruncă o ultimă privire, își luă coșul și plecă. *Se pare că nu pot păstra o soție foarte multă vreme*, cugetă Tyrion. Una peste alta, carafa i se golise. *Poate c-ar trebui să încerc să cobor din nou în pivniță*. Dar capul i se învârtea din pricina vinului tare și treptele pivniței erau abrupte.

– Unde se duc târfele? Întrebă el rufele ce atârnav pe sfoară.

Poate că ar fi trebuit s-o întrebe pe spălătoreasă. *Nu vreau să spun că ai fi o târfă, draga mea, dar poate știi unde se duc*. Sau, și mai bine, ar fi trebuit să-și întrebe tatăl.

„Acolo unde se duc târfele“, spusese Lordul Tywin. *M-a iubit. A fost fiica unui arendaș, m-a iubit și s-a măritat cu mine, mi-a acordat încredere*.

Carafa goală îi alunecă din mână și se rostogoli în curte. Tyrion se ridică greoi de pe bancă și se duse după ea. În acest răstimp, zări niște ciuperci crescând din crăpătura unei pietre de pavaj. Erau albe, cu pete și cu striatii roșii dedesubt, întunecate precum sângele. Piticul smulse una și o mirosi. *Delicioasă*, gândi el, *și mortală*.

Erau șapte ciuperci. Poate că Cei Șapte încercau să-i transmită un mesaj. Le culese pe toate, înhăță o mânușă de pe sfoară, le împachetă cu grijă și le îndesă în buzunar. Efortul îl ameți, așa că, după aceea, se târî înapoi la bancă, se ghemui și închise ochii.

Când se trezi, era iarăși în dormitorul lui, cufundat în patul din puf de gâscă, și o fată blondă îl scutura de umăr.

– Stăpâne, spuse ea, baia e pregătită. Magister Illyrio te așteaptă la masă într-o oră.

Tyrion se sprijini de perne, cu capul în mâini.

– Visez sau vorbești Limba Comună?

– Da, stăpâne, am fost cumpărată să-i aduc plăcere regelui.

Era blondă cu ochi albaștri, tânără și mlădioasă.

– Sunt convins că i-ai adus. Îmi trebuie o cupă de vin.

Fata îi turnă.

– Magister Illyrio spune că trebuie să te frec pe spate și să-ți încălzesc patul. Numele meu...

– ...nu mă interesează. Știi unde se duc târfele?

Fata roși.

– Târfele se vând pe bani.

– Sau giuvaiere, sau rochii, sau castele. Dar unde se duc?

Fata nu pricepea întrebarea.

– E o ghicitoare, stăpâne? Nu sunt bună la ghicitori. Îmi spui răspunsul?

Nu, gândi el. *Urăsc și eu ghicitorile*. N-am să-ți spun nimic. Fă-mi aceeași favoare. *Singura parte care mă interesează la tine se află între picioarele tale*, îi veni să zică. Vorbele îi stăteau pe limbă, dar cumva nu reușiră să-i treacă de buze. *Nu e Shae*, se înfrână piticul, *doar o prostituată care crede că spun ghicitori*. La drept vorbind, nu-l prea interesa nici măcar ce avea ea între picioare. *Probabil că sunt bolnav sau mort*.

– Ai pomenit despre o baie. Nu se cuvine să-l lăsăm pe marele negustor de brânză să aștepte.

În baie, fata îl spală pe picioare, îl frecă pe spate și îl pieptănă. După aceea, îi unse gamba cu un ulei dulceag, să-i domolească durerile, și îl îmbracă din nou în veșminte de copil, o pereche de pantaloni vișinii cu miros de mușcal și o haină de catifea albastră, căptușită cu brocat.

– Stăpânul mă va dori după ce ia masa? Întrebă ea, în timp ce-i lega ghetetele.

– Nu. Am terminat cu femeile. *Cu târfele*.

Fata suportă prea ușor dezamăgirea după gustul lui.

– Dacă stăpânul ar prefera un băiat, pot să aranjez să-l aștepte unul în pat.

Stăpânul ar prefera-o pe soția lui. Stăpânul ar prefera o fată pe nume Tysba.

– Numai dacă știe unde se duc târfele.

Gura fetei se încleștă. *Mă disprețuiește*, își dădu el seama, *dar nu mai mult decât mă disprețuiesc eu însumi*. Că se culcase cu o sumedenie de femei cărora le fusese silă și să-l privească, Tyrion Lannister nu se îndoia, dar celelalte avuseseră măcar gentilețea să simuleze afecțiunea. *Nițică silă cinstită ar putea fi reconfortantă, ca un vin aspru după prea mult vin dulce*.

– Cred că m-am răzgândit, îi spuse. Așteaptă-mă în pat! Goală, dacă ești bună, voi fi mult prea beat ca să te dezbrac pe băjbâite. Ține-ți gura închisă și coapsele deschise, și ne vom înțelege de minune amândoi. Îi rânji, sperând să savureze un strop de teamă, dar

ea nu-i oferi decât repulsie. *Nimeni nu se teme de un pitic.* Nici măcar Lordul Tywin nu s-a temut, deși Tyrion ținuse o arbaletă în mâini. Gemi, când te culci cu un bărbat? o întrebă pe cea care avea să-i încălzească patul.

- Dacă stăpânul dorește.

- S-ar putea ca stăpânul să dorească să te stranguleze. Așa m-am ocupat de ultima mea târfă. Crezi că stăpânul tău ar obiecta? Cu siguranță nu. Are încă o sută ca tine, dar niciunul ca mine.

De data aceasta, când rânji, obținu teama pe care o aștepta.

Illyrio stătea tolănit pe o canapea căptușită, ciugulind ardei iuți și cepe albe dintr-o strachină de lemn. Pe frunte avea broboane de sudoare, iar ochii de porc îi străluceau deasupra obrazilor umflați. Când își mișca mâinile, dansau giuvaiere: onix și opal, ochi-de-tigru și turmaline, rubine, ametiste și safire, smaralde, jais și jad, un diamant negru și o perla verde. *Aș putea trăi ani în șir din inelele alea, cugetă Tyrion, dar mi-ar trebui un satâr să le iau.*

- Haide, ia loc, micul meu prieten.

Illyrio îi făcu semn să se apropie.

Piticul se cocoță pe un scaun. Era mult prea mare pentru el, un tron capitonat, menit să găzduiască dosul masiv al unui magister, cu picioarele groase și robuste, care să-i susțină greutatea. Tyrion Lannister trăise toată viața într-o lume prea mare pentru el, dar în conacul lui Illyrio Mopatis senzația de disproporție căpăta dimensiuni grotești. *Sunt un șoricel în bârlogul unui colos, gândi el, dar cel puțin colosul are o pivniță pe cinste.* Gândul îi făcu sete. Ceru vin.

- Ți-a plăcut fata pe care ți-am trimis-o? întrebă Illyrio.

- Dacă aș fi vrut o fată, aș fi cerut.

- Dacă nu ți-a fost pe plac...

- A făcut tot ce i-am cerut.

- Așa și sper. A fost învățată la Lys, unde dragostea e o artă. Regele a fost foarte mulțumit de ea.

- Eu omor regi, n-ai auzit? Tyrion afișă un zâmbet malițios peste cupa de vin. Nu vreau firimituri de la masa regelui.

- Cum dorești. Hai să mâncăm!

Illyrio bătu din palme și un servitor sosi alergând.

Începură cu o supă de crab și pește undițar, apoi supă rece de ouă cu lămâi verzi. Urmară prepelițe în miere, mușchi de miel, ficăței de găscă în vin, păstârnac cu unt și purcel de lapte. Imaginea tuturor

acelor bucate îl îngrețoșă pe Tyrion, dar se strădui să încerce o lingură de supă, de dragul politetii și, odată ce-o gustă, fu pierdut. Or fi fost bucătarii bătrâni și grași, dar se pricepeau. Nu mai mâncase niciodată atât de bine, nici măcar la Curte.

În timp ce rodea carnea de pe oasele de prepeliță, îl întrebă pe Illyrio despre ultimele noutăți. Grăsanul ridică din umeri.

- Sunt probleme în est. Astaporul a căzut, la fel și Meereenul. Orașe sclavagiste ghiscari, vechi de când lumea.

Purcelul de lapte fu tăiat. Illyrio luă o bucată de piele rumenită, o înmuie în sos de prune și o mănca direct cu degetele.

- Golful Negustorilor de Sclavi e departe de Pentos.

Tyrion luă cu vârful cuțitului un ficat de găscă. *Nu e pe lume om mai blestemat decât paricidul,* cugetă el, *dar aș putea învăța să îndrăgesc acest iad.*

- Așa e, îl aprobă Illyrio, dar lumea e o imensă pânză de păianjen și nimeni nu îndrăznește să atingă un singur fir, de teamă să nu tremure toate celelalte. Mai dorești vin? Illyrio își aruncă un ardei iute în gură. Nu, ceva mai bun, adăugă el, bătând din palme. La auzul sunetului, un servitor intră cu o strachină acoperită. O așeză în fața lui Tyrion și Illyrio se aplecă peste masă, ca să ridice capacul. Ciuperci, anunță el, în timp ce mirosul se răspândea în aer. Cu iz de usturoi și scăldate în unt. Mi s-a spus că gustul este excelent. Ia una, prietene! Ia două!

Tyrion își apropia o ciupercă neagră și cărnoasă de gură, când ceva din glasul lui Illyrio îl făcu să se oprească brusc:

- După tine, lordul meu, spuse el, împingând strachina către gazda sa.

- Nu, nu. Magister Illyrio împinse ciupercile înapoi. Preț de o clipă, din spatele cărnii puhave a negustorului de brânză, parcă îl privea un mic ștregar. După tine. Insist. Bucătăreasa le-a făcut special pentru tine.

- Chiar așa? Tyrion își amintea bucătăreasa, cu mâinile mânjite de făină și sânii grei, străbătuți de vinișoare vineții. Frumos din partea ei, dar... nu.

Tyrion cufundă înapoi ciupercă în lacul de unt din care ieșise.

- Ești prea suspicios. Illyrio zâmbi prin barba-i galbenă, în furculiță. Uleiată în fiecare dimineată, ca să strălucească aidoma aurului, după cum bănuia Tyrion. Ești laș? N-am auzit asta despre tine.